

Capodopera Maestrului (Meisterstück)

Jeffersonville, Indiana, SUA, 5. iulie 1964

Să ne aplecăm acum capetele pentru rugăciune. În timp ce capetele și inimile sunt aplecate înaintea lui Dumnezeu, vreau să întreb câți dintre voi au o problemă, care trebuie amintită înaintea lui Dumnezeu? Veți ridica vă rog mâna? Gândiți-vă în inimă la problemă, în timp ce ne rugăm.

DOAMNE Isuse, Tu izvor nesfârșit al vieții, străpunge-ne Tu astăzi, DOAMNE, și curăță-ne de toată necredința și toate păcatele, ca să putem rezista în prezența Ta. Noi știm că sunt necazuri printre noi. Noi suntem conștienți că suntem păcătoși și nu avem dreptul la binecuvântare. Dar dacă ne gândim că El a venit și a luat toate păcatele asupra Sa, deci dacă sângele Lui este aici, atunci nu noi suntem cei care sunt în prezența lui Dumnezeu, atunci este El acela — este numai vocea noastră prin sângele Lui. Sângele Lui vorbește pentru noi. O, Dumnezeule, curăță inimile noastre de păcate și necredință.

Dăruiește-ne ceea ce doresc inimile noastre, căci noi avem dorința sinceră să-Ți slujim Ție. Tot ce întâlnim și ne slăbește, suferințele și lucrurile din lume, care le întâlnim câteodată, sunt prezente pentru a ne aduce în starea desăvârșită. Este scris, și astfel El ne-a lăsat să aflăm: „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi.“ (1. Pet. 4, 12). Ele ne slujesc pentru a ne face desăvârșiți și să ne aducă în starea corectă. Noi Ți mulțumim pentru experiențele prin care cei drepecți sunt transformați în sfinți. Noi nu vrem să facem niciodată ceva în contradicție cu voia Ta, ci ne rugăm, Tată, ca prin toate acestea să ne apropiem mai mult de Tine.

Și dacă sarcina devine așa de grea, încât nu mai putem merge mai departe, atunci ne ridicăm mâinile și strigăm Tatălui nostru. Ascultă-ne din cer, DOAMNE. Vindecă-ne. Fă-ne sănătoși pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Binecuvântează Cuvântul Tău astăzi, DOAMNE. Cuvântul Tău este adevărul.

Noi suntem astăzi adunați aici în capelă și ne rugăm pentru fratele Neville, fratele Capps, fratele Collins și ceilalți predicatori, pentru conducere și pentru diaconi, pentru toți ascultătorii și pentru toți care sunt străini aici. Fie ca ziua de astăzi să ne rămână încă mult timp în amintire, pentru că prezența Ta a fost aici.

Noi suntem într-o așteptare mare în dimineața aceasta, DOAMNE; am fost adunați într-un timp scurt. Noi credem că s-a întâmplat cu un scop. Fie ca dorința Ta să se împlinească, căci noi ne rugăm în Numele lui Isus, în timp ce noi ne supunem Ție. Amin.

Este ceva deosebit că sunt aici împreună cu voi în această capelă arhiplină. Eu nu m-am așteptat la așa de mulți, pentru că nici eu însumi nu știam că voi fi aici.

Noi ne-am întors mai înainte din Philadelphia, și am fost de părere că trebuie să merg mai departe până în Arizona, pentru a ține cuvântarea la înmormântarea lui Jim Mosely, unul din prietenii mei. El a fost căpitan de avion, un bărbat scump și cu frică de Dumnezeu, pe care l-am condus nu demult la Hristos, și era unul din cei trei frați Mosely. Unul din ei s-a prăbușit cu avionul și a murit pe loc. Cam zece ore a rămas printre ruinele care ardeau, până l-au putut scoate afară. El avea douăzeci și opt de ani, soția lui douăzeci și șase, și el lasă în urmă trei copii mici, cel mai mare este de șapte ani. Este foarte trist. După ce l-au scos afară, a trebuit să fie înmormântat în ziua următoare, și eu nu am avut posibilitatea să fiu acolo. Eu am trimis o telegramă — cu ceea ce aș fi spus la înmormântarea fratelui Mosely. Unele din aceste lucruri nu le putem înțelege, dar totuși El permite toate acestea numai pentru binele nostru.

În dimineața aceasta suntem în slujba DOMNULUI. Noi știm că noi credem în Dumnezeu. Noi credem că El va face totul corect; indiferent ce va fi și cum se va întâmpla, noi știm că este numai pentru binele nostru. Asta ne-a făgăduit El, de aceea trebuie să fie așa. Câteodată nu înțelegem, câteodată este foarte greu, și totuși noi știm că este adevărat, căci Biblia spune că este adevărul. Pentru noi Biblia este Dumnezeu în forma scrisă.

Noi trebuie să ne ancorăm undeva credința. Dacă unul din noi ar încerca să aibă succes în viață, și ar deveni multimilionar — ce am putea face cu aceasta? Noi ar trebui să ajungem odată și la sfârșitul drumului vieții noastre, și atunci la ce ar folosi aceasta? Banii sunt un mijloc de plată, dar viața nu v-o puteți cumpăra. Numai Dumnezeu singur dă viață.

Noi recunoaștem că suntem aici ca negativ. Dacă există un negativ, trebuie să existe și un pozitiv. Nu poate exista un negativ fără un pozitiv, că pozitivul este premisa pentru negativ. Este ca și cum ai face o fotografie a unui obiect. Trebuie să fie prezent un obiect și lumina trebuie să lovească lentila, altfel nu ar putea exista un negativ. Dacă recunoaștem că viața noastră aici este negativul, tabloul unei alte vieți, atunci știm că undeva există un pozitiv care a fost atins de lumină și este reflectat pe pământul acesta. Noi suntem numai reflectarea, dar obiectul se află altundeva. Dacă nu este așa, atunci eu sunt înșelătorul cel mai mare de pe pământ; atunci am trăit degeaba. Fără nici o îndoială, eu știu că există, și de aceea suntem aici.

Dacă eu văd că voi veniți din toată țara când primiți o știre că eu mă aflu aici, atunci mă simt așa de neînsemnat când vin într-o astfel de adunare. Eu mă gândesc la faptul că oamenii au călătorit sute de mile, numai pentru a lua parte câteva minute la slujba divină.

O femeie care a venit acum câteva zile aici, a spus următoarele: „Arătați-mi pe unde a mers bărbatul acela, căci vreau să merg pe același teren și pământ; apoi mă voi însănătoși.“ Dacă oamenii te cred în felul acesta și Îl reprezintă pe Hristos — ce trebuie să facem atunci? Noi trebuie să fim atenți, căci cu ceva greșit nu te distrugi numai pe tine, ci și pe cei care te urmează.

Eu nu cunosc nici o denominațiune sau altceva unde v-aș putea trimite. Există numai unul, în care mi-am pus credința, și acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă voi mă credeți, atunci urmați ceea ce vă spun eu, căci eu cred Biblia. Toate celelalte vor da greș. EL este viața. EL este Cuvântul.

Eu știu că vă rețin tot atât de mult. Eu m-am rugat lui Dumnezeu, și am primit îndemnul să fiu astăzi aici. Eu am avut atâtea invitații și telefoane; unele deja azi dimineată. Eu m-am gândit: „Fratele Neville mă va ruga sigur să vorbesc.“ Asta a fost vineri, când am spus: „Fratele Neville mă va ruga sigur să vorbesc.“ Dacă o fac, atunci mă rog lui Dumnezeu să mă ajute. Era așa de cald. Dar El este așa de bun și ne-a trimis ploaie, căldura cea mare a încetat și ne-a dăruit o dimineată frumoasă. Eu mă rog ca bunătatea Lui să se reverse peste fiecare, pentru ca voi să nu uitați niciodată această dimineată. Harul și binecuvântarea Lui să fie peste voi.

Ieri seară am vizitat un prieten bolnav. Este fratele Bill Dauch. Eu nu îl văd în dimineata aceasta aici. Totuși, el este acolo. Eu m-am gândit: „Un bărbat bătrân de nouăzeci și unu de ani mai călătorește prin țară, prin deșerturi, prin munți acoperiți cu zăpadă și străzi alunecoase.“ El nu trebuie să facă aceasta. Dumnezeu a fost așa de bun cu el; dar totuși el nu trebuie să facă aceasta. El ar putea rămâne acasă și să aibă slujitori care îi fac vânt cu evantaiul, dacă ar dori. Dar cu Bill Dauch s-a întâmplat ceva: el este născut din nou. Când s-a întâmplat aceasta, a venit ceva în inima lui, astfel încât întreaga lui viață este orientată numai pentru participarea la aceste slujbe divine. Dacă eu sunt vorbitorul lui Dumnezeu, l-aș înșela atunci pe un prieten? Mai bine aș muri! Deci eu trebuie să îi spun exact adevărul din Biblie, căci este Cuvântul lui Dumnezeu. Eu repet numai ce a spus El.

Acum vreau să citesc ceva din Biblie. Înainte de a face aceasta, vreau să fac de cunoscut că în seara aceasta vom avea cina. Asta este pentru cei de aici, căci ceilalți vor merge acasă, pentru că trebuie să meargă la servicii. Voi care veniți aici la adunare, gândiți-vă că frații vor împărți cina în seara aceasta.

Eu aștept aprobarea definitivă din Africa. Ei nu mă lasă înăuntru ca misionar. Eu pot să intru numai ca vânător și voi vizita Kenia, Uganda și Tanzania. Numai așa pot să intru. Bisericele nu vor, căci unii vor să predic părerile lor și ceilalți să-i reprezint, și așa eu nu merg în Africa. Eu nu aș putea să fiu așa de fățarnic. Eu le voi spune: „Nu! Eu voi predica numai ceea ce mi-a pus Dumnezeu pe inimă, și

altceva nimic.“ Eu sunt sigur că nu va fi ceea ce vor ei; eu voi învăța despre botez, de exemplu botezul în cele trei titluri, etc. Și apoi să mă cert cu ei? Nu!

Dar fratele Boze m-a rugat să vin la o conferință mare. El este aproape să recunoască ceea ce credem noi. De aceea eu am cerut aprobarea de intrare, ca și cum aș merge la vânătoare. Dacă va fi cineva care mă va invita la vânătoare, atunci voi merge sigur, că bărbatul de la ambasada de acolo este unul din prietenii mei personali din Chicago. Când voi fi acolo, va spune: „Fratele Branham este aici, haideți să facem adunări.“ Dacă sunt deja acolo, atunci ambasada nu mai poate respinge. Ei încearcă acum în felul acesta. Dacă este în voia lui Dumnezeu, atunci se va rezolva. Eu mă încred. Este la aprecierea Lui. Dacă nu merge, atunci vă voi spune.

Dacă este în voia lui Dumnezeu, atunci voi vorbi despre cele șapte trâmbițe. Pentru aceasta vom avea nevoie de o săptămână pentru slujbele divine. Nu vor avea loc aici în capelă, ci noi încercăm să închiriem auditoriul.

Eu nu m-am gândit că aici va fi construit vreodată un auditoriu nou. Se află exact acolo unde l-am văzut pe Isus pentru prima dată într-o viziune. Auditoriul este clădit exact pe locul acela. Eu am trecut pe acolo. Când L-am văzut atunci, El privea înspre est. Voi vă amintiți că eu am povestit aceasta. Eu m-am rugat acolo pentru tatăl meu. Eu eram atunci un bărbat tânăr și începusem să predic. Acolo L-am văzut pe El mergând. Eu L-am privit, fața Lui era într-o parte, văzut din partea mea. Eu am mers mai departe printre tufele de grozamă și m-am zgâriat. Eu L-am privit în continuare; EL nu s-a întors. Când am rostit numele Lui „Isus“, atunci S-a întors și și-a întins mâinile. Altceva nu îmi mai amintesc. Numai în zorii zilei mi-am revenit și m-am întors de pe câmp. Poate îmi va permite DOMNUL, să vorbesc acolo despre trâmbițe. Indiferent unde va fi: voia lui Dumnezeu să se îplinească.

Deschideți Bibliile voastre la Isaia 53. Noi ne încredem că Dumnezeu va binecuvânta străduința noastră în dimineața aceasta. Noi ne-am întors mai înainte de la o conferință a oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline din Philadelphia. Noi am auzit acolo diferite mărturii.

Billy Paul, Rebekah, fiica fratelui Collins și eu, am călătorit în aceeași mașină. Billy este un somnoros bun, și Becky și mai bine. Astfel am conversat cu Betty. Ea era în spate cu Becky. Când am văzut că se întâmplă ceva pe stradă, atunci mi-a venit un gând. Dacă Betty este aici, atunci poate să ateste că eu am încetat să vorbesc și am început să scriu ceva. Acolo am primit textul pentru dimineața aceasta.

Noi vrem acum să ne ridicăm cu respect înaintea Cuvântului lui Dumnezeu și să citim cap. 53 din Isaia:

Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul DOMNULUI? (Observați: se începe cu o întrebare.) El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.

Totuși, El suferințele n o a s t r e le-a luat asupra Lui, și n o i am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele n o a s t r e, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar DOMNUL a făcut să cadă asupra L u i nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese niciun vicleșug în gura Lui. DOMNUL a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință ... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea DOMNULUI va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.

Dumnezeule, Tatăl nostru, Cuvântul tău este o lumină care luminează calea fiecărui credincios până în prezența lui Dumnezeu. Ne conduce ca o lanternă din mâna noastră. TU nu ne-ai luminat așa de mult, ca să vedem sfârșitul deja de la început, pentru ca să umblăm în credință. Este ca și cum ar merge cineva printr-o pădure întunecată — așa este și cu voi — lumina pe care o poartă el, luminează un pas după celălalt. Și la drumul care duce în sus este așa. Fie ca lumina Ta să lumineze astăzi peste Cuvânt, pentru ca să ne aducă un pas mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu; căci noi ne rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Vă puteți așeza.

Astăzi vreau să-i vorbesc adunării despre tema *Capodopera*. Poate se pare ciudat că am citit un astfel de text pentru aceasta, unul dintre cele mai îngrozitoare și criminale tablouri din Biblie, în care se spune că acest rob neprihănit a suferit,

că el a fost bătut și rănit, și apoi să numesc textul „Capodopera“. Asta este foarte ciudat.

În dimineața aceasta, gândurile mele se întorc înapoi la timpul când am fost invitat la Forest Lawn în California. Aceasta este în apropiere de Los Angeles. Motivul principal pentru care m-am dus acolo, a fost, pentru că am vrut să vizitez mormântul lui Aimee Semple McPherson, fondatoarea mișcării-Foursquare (o direcție de la penticostali). Eu m-am dus la mormântul ei. Deși eu nu sunt de acord cu o femeie ca predicator, totuși eu prețuiesc și respect în inima mea pentru ce a luptat ea, și mai ales persecuția care a trebuit s-o suferă. Fiul ei Rolf McPherson este unul din prietenii mei cei mai buni.

Noi am mers cu un grup de predicatori acolo. Noi nu am avut timp să vizităm crematoriul și cimitirul cu urnele funerare, unde se află resturile trupului într-un vas în perete.

În locul acesta sunt unele lucruri neobișnuite care se pot vizita; și un tablou de la ultima cină. Acesta este luminat de lumina naturală a soarelui. În față este camuflat. Când se merge înăuntru, este luminat. Când se începe discursul, este puțin mai întunecat. După un timp este întuneric. În încheiere ies apoi oamenii iarăși afară.

Cina este prezentată în sticlă. O singură femeie mai cunoștea secretul, cum trebuie lucrată această sticlă, ca să se formeze aceste tablouri. Este de la o familie care a trăit înainte cu mulți ani. Această artă a fost transmisă copiilor, și ultima era o femeie. Ei au făcut acest tablou. Când au vrut să monteze sticla cu portretul lui Iuda Iscarioteanul, s-a spart. Atunci s-a încercat încă o dată, și iarăși s-a spart. Astfel ea a zis: „Poate DOMNUL nostru nu vrea tabloul dușmanului Său lângă El. Dacă se mai sparge o dată, atunci nu vom monta portretul.“ Dar de data aceasta nu s-a spart. Desigur că a fost copleșitor, cum s-a putut întâmpla așa ceva.

Unul din obiectele care m-au interesat mai mult în Forest Lawn, a fost sculptura cea mare a lui Michelangelo: statuia lui Moise. Desigur că aceasta este o imitație și nu originalul. Dar a fost o lucrare măreață. Eu stăteam acolo, mă uitam la ea, și mi-a plăcut foarte mult. Arăta de parcă era un simbol pentru ceva.

Mie îmi place foarte mult arta. Eu cred că Dumnezeu este în artă. Eu cred că Dumnezeu este în muzică. Eu cred că Dumnezeu este în natură. Dumnezeu este peste tot. Dar tot ce este în contradicție cu originalul, este un fals. Dumnezeu este în dans, dar nu în felul de dans care este cunoscut; dar când fiii și fiicele lui Dumnezeu se află în Duhul lui Dumnezeu — acesta este un alt dans. Dar ceea ce am auzit azi dimineață până la ora 2.00, este denaturarea.

Pe Michelangelo l-a costat ceva până a făcut această lucrare. El a fost un om deosebit. L-a costat o mare parte din viața lui, căci el a trebuit să lucreze mulți,

mulți ani la aceasta. El a luat o bucată mare de marmură și a început să-l sculpteze. Numai bărbatul, numai sculptorul însuși, are în imaginația lui ceea ce vrea să realizeze. El este singurul. Poate dacă ai merge la el, ai spune: „De ce cioplești în piatra aceasta?” Celui de afară care nu știe ce este în inima lui, i se pare o nebunie. Dar sculptorul însuși are o imagine a ceea ce vrea să facă, și el încearcă să redea prin statuie, ceea ce are în gând. Din cauza aceasta el lucrează în această piatră.

Cu aceasta trebuie să se înceapă și să urmeze modelul tot timpul. Nu poți să începi cu o bucată mică și să spui: „Eu o voi face așa“, și după aceea: „Nu, eu cred că o fac mai bine așa.“ Nu, el are nevoie de un model exact, și acest model este în imaginația lui. El nu poate devia de la acest model. Pentru aceasta trebuie să își facă în gând un tablou exact al lui Moise, căci nu există nici o imagine originală cu el.

Un sculptor adevărat este inspirat, cum este inspirat un poet adevărat, un cântăreț adevărat, muzicant sau altceva. Tot ce este autentic se formează prin inspirație. Michelangelo trebuia să fi avut inspirația cum arăta Moise într-adevăr. El a cuprins ce era Moise. Așa a adus el acest model la exprimare, cioplinind în această bucată mare de marmură. El a trebuit să cioplească și să șlefuiască atât de mult, până când a realizat chipul exact care-l avea în imaginație.

Când a fost totul desăvârșit, când fiecare colț și fiecare loc era șlefuit fin, când ochii, părul, barba, totul era perfect, el s-a ridicat și l-a privit. Eu mă gândesc la anii mulți de lucru greu și la faptul că el a trebuit să aibă tot timpul imaginea a ceea ce vroia să facă în duhul lui. Gândiți-vă numai: el a trebuit să țină această imagine atâția ani în minte, pentru ca să realizeze ceea ce i-a fost dat de prima dată; după această imagine trebuia să-l cioplească și să-l prelucreze. Când l-a terminat și a devenit într-adevăr desăvârșit, s-a ridicat în dimineața aceea după ultima lovitură, încă cu ciocanul în mână. El a fost așa de inspirat când a privit lucrarea sa, pentru că tabloul pe care îl avea în imaginație, acum stătea în fața lui în realitate. Acolo era imaginea lui despre Moise, care a avut-o de-a lungul anilor în inima lui, și care a devenit realitate. El a avut multă oboseală, ceasuri de necaz și îndoieli, critică și a trecut prin multe, dar totuși a reținut imaginea care o avea, până când a fost încheiată.

Când a încheiat-o, el a mers câțiva pași înapoi cu ciocanul lui în mână, și privea statuia. Atunci l-a lovit așa de tare inspirația care i-a dat și cum trebuia să arate ea, încât și-a sărit din fire, a dat cu ciocanul în genunchi și a strigat: „Vorbește!“

De atunci, această statuie mare are un defect la genunchiul drept. Eu am pus mâna pe locul acesta; este aproximativ așa de adânc.

După ce a lucrat atâția ani, ceea ce a văzut în duhul, ce și-a imaginat și ce și-a dorit să vadă, era acum gata. Și când a terminat, a fost așa de entuziasmat, încât a crezut că lucrarea trebuie să-i vorbească, și el a lovit piciorul strigând: „Vorbește!“ La aceasta a sărit o bucată, astfel încât această statuie are un defect.

După părerea mea, statuia a devenit prin acest defect, o capodoperă. Poate mintea judecă altfel. Poate voi vă gândiți că prin aceasta ea a fost stricată. Dar pentru mine a devenit prin aceasta, ceea ce este acum. După atâția ani de lucru grijuliu, oboseală și inspirație, străduința lui nu a fost zadarnică, ea a fost desăvârșită, și de aceea el a strigat: „Vorbește!“ Căci el a văzut în fața lui că a fost în stare să facă în fapte ceea ce și-a închipuit în gândurile lui. De aceea el a făcut ceva nerezonabil și neobișnuit sub inspirație: el a lovit și a strigat: „Vorbește!“ Vedeți, el nu ar fi făcut-o niciodată, dacă s-ar fi gândit asupra acestui lucru. Dar el nu s-a gândit. A fost inspirație, pentru că ceea ce a avut în gândurile lui, era acum desăvârșit în fața lui.

El s-a străduit, a fost de multe obosit, a lucrat nopți întregi, a trăit multe zile retras din lume, poate a mâncat numai o bucată de pâine, s-a dus apoi iarăși la lucru, a șlefuit mai departe și a zis: „Nu, asta nu este încă. Trebuie să devină așa.“ și șlefua iarăși mai departe. Dar apoi când a văzut-o desăvârșită în fața lui, era într-adevăr realitate. Negativul care îl avea în închipuirea lui, era realitate, a devenit pozitiv. De aceea l-a cuprins, și a fost în așa fel pentru el, încât a trebuit să strige: „Vorbește!“

Pentru mine aceasta a fost o reflectare; a fost un compliment pentru lucrarea lui, că lucrarea lui proprie l-a inspirat în așa fel, astfel încât și-a ieșit din fire, a lovit și a strigat. „Vorbește!“

Eu stăteam acolo și priveam statuia. Eu mă gândeam la ceasurile multe de care a avut nevoie bărbatul, până când a terminat-o. Ei au spus câți ani au fost. A fost reflectarea lui proprie. Când a terminat-o, a fost puternică.

Să întoarcem pagina acum despre Michelangelo și să închidem cartea. Acum vrem să deschidem o altă carte și să citim despre Sculptorul cel mare, Atotputernicul, care înainte de întemeierea lumii, a realizat ceea ce avea de gând. EL a vrut să facă oameni după chipul Său. EL a vrut să realizeze ceva care era în închipuirea Lui, în gândurile Lui.

Pentru Michelangelo a fost o exprimare a gândurilor. Dumnezeu, Sculptorul cel mare, a vrut să facă un om după chipul Lui, și a început lucrarea. Noi vedem că EL a făcut mai întâi poate peștii, apoi păsările, animalele târătoare și toate celelalte. Dar la sfârșit EL, ca Creator, l-a creat pe om. Dar EL nu este ca un om, un sculptor, care trebuie să ia ceva care este deja existent, pentru a face o statuie. EL a fost Sculptorul lucrurilor veșnice. EL a fost un Sculptor, care a putut crea tot ce și-a propus. EL a creat materialul corespunzător ființei Lui.

Mai întâi El a creat animalele târătoare de pe pământ. După aceea, El a creat ființe mai înalte. În încheiere El a creat animalele mai mari: lei, tigrii, urși, după aceea maimuțele. Nu a fost așa, cum își închipuie unii, că totul s-a dezvoltat prin evoluție. Totul a fost un act creator. Dumnezeu a lucrat cu un model.

La sfârșit a venit ceva desăvârșit pe pământ. Acesta a fost omul. În acest om El putea să recunoască, că Îi era asemănător Lui. Când l-a văzut El, acesta era o reflectare a Creatorului. Dumnezeu a realizat ceea ce și-a propus, și a creat omul după asemănarea Lui.

Am voie să mai spun următoarele: când El l-a creat pe om, mai era ceva incorect, căci el era singur. Și Dumnezeu era singur. EL era Cel Veșnic. Omul, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu, a existat numai singur pe pământ. Apoi El i-a deschis partea stângă, a luat o parte afară și i-a făcut — o femeie — un ajutor. Acum nu mai era singur, el avea pe cineva. Aceasta este lucrarea Lui cea mare.

Ca fiecare sculptor, El a făcut o lucrare. Mai întâi El a făcut o lucrare cu chipul Lui. Dar El a văzut că această lucrare era singură ca El, astfel El a împărțit lucrarea, luând din coasta lui un ajutor.

Pentru a face din cei doi una, El i-a așezat ca fiecare mare sculptor, într-un loc frumos. Un sculptor nu și-ar pune lucrarea pe o stradă dosnică sau să o ascundă după clădiri. Și DOMNUL nostru ne-a spus: „Nici un om n-aprinde lumina ca s-o pună sub obroc.“ Dacă noi devenim lucrări ale lui Dumnezeu, atunci nu vom fi ascunși într-o stradă lăturalnică, ci trebuie să lăsăm lumina să strălucească.

Noi vedem că el a pus această lucrare, după ce a terminat-o, în locul cel mai minunat care exista pe pământ: în grădina Eden. EL a pus lucrarea Sa, cei doi ca unitate, în grădina Eden. EL a fost foarte mulțumit când a văzut că lucrarea a reușit. Noi observăm că după aceea El s-a odihnit, căci Își găsea plăcere în lucrarea Lui.

Gândiți-vă, după părerea mea această lucrare de artă este locul în lucrarea lui Michelangelo, în care a fost lovită statuia lui Moise. A fost lovitura în lucrarea Lui de artă, care a format Mireasa. Aici vedem „lucrarea-Familie“ în grădina Eden. Ce minunată era ea! Ea Îi plăcea așa de mult, astfel încât s-a odihnit. EL a spus: „EU mă voi odihni.“

În timp ce se odihnea și se încredea în lucrare, dușmanul Lui a venit înăuntrul târându-se pe sub zidurile grădinii, a găsit această capodoperă, a înșelat-o și prin aceasta a stricat această lucrare frumoasă. El a stricat-o și a dus-o la pieire.

Eu încerc să mă uit la ceas. Eu l-am rugat pe Michael, nepotul meu, să sune peste treizeci de minute. Dar el nu o face. Au trecut deja mai mult de treizeci de

minute. Noi vom mai continua un pic. Eu nu vreau să încalc regulamentele, căci eu le-am făcut. Dar acum încalc propriile mele regulamente.

Observați, când Satana, înșelătorul, a trecut de aceste ziduri și a prins capodopera în mâinile lui, a necinstit-o. Cum a făcut-o el? Eu voi intra acum în amănunte, cum a reușit el să facă aceasta. Capodopera a fost înconjurată de Cuvântul lui Dumnezeu ca de un zid. Această capodoperă a familiei a fost ocrotită de Cuvânt. Dar partea care a fost luată din original, a mers după acest zid și i-a dat lui Satana șansa să o necinstească. Voi știți ce cred despre acest lucru, de aceea nu trebuie să spun mai mult. Capodopera a fost ruptă.

Când a văzut Dumnezeu, marele Sculptor, cazul familiei Lui, nu a vrut să o lase acolo ruinită cu fața la pământ. EL a început imediat cu lucrarea să o repare. EL nu a vrut să admită ca aceasta să rămână pentru totdeauna acolo. EL este Dumnezeu, El nu poate fi biruit. Astfel El a mers la lucru și a început să facă din nou un om după chipul Lui.

Noi observăm că potopul a distrus totul pe pământ, pentru că legămintele au fost legate de condiții: „Dacă tu faci asta ...“ sau „Dacă nu faci cealaltă ...“ Dumnezeu, marele Sculptor, a văzut că omul nu poate ține legământul. El pur și simplu nu poate. Nu există nici o posibilitate.

În convorbirea de acum câteva minute, am vorbit cu o femeie, care este prezentă acum. Ea a spus: „Frate Brnham, eu mai am atâtea lucruri care sunt greșite.“ Ea este o femeie cu frică de Dumnezeu.

Eu am spus: „Soră, nu te uita la tine. Depinde de dorința ta și de ceea ce vrei să faci. Dacă Tu Îl iubești într-adevăr pe DOMNUL, atunci încerci să-I slujești din toată inima. Atunci toate greșelile tale sunt acoperite de sângele DOMNULUI Isus Hristos. EL a croit un drum.“

Apoi El a început să-l dezlege pe om de legămintele, în care se spune: „Dacă faci asta, atunci Eu ...“ și a făcut începutul cu un bărbat numit Avraam. EL a făcut un legământ fără condiții. De fiecare dată când El începea o lucrare, Satana lovea din cauza Cuvântului. Dar când a făcut începutul cu Avraam, El a spus: „EU am făcut-o deja.“ Era fără condiții. Nu se spunea: „Dacă faci asta, atunci voi face Eu asta.“, ci „EU am făcut-o deja.“ EL, Sculptorul, este hotărât să aibă această capodoperă.

De la Avraam se trag patriarhii. Ce face Dumnezeu? EL repară iarăși capodopera Lui decăzută. În rândul patriarhilor îl găsim primul pe Avraam.

Fiți atenți. Fiecare capodoperă este pusă pe un fundament. Statuia lui Moise de Michelangelo se află pe un soclu de marmură de circa un metru înălțime. Trebuie să aibă un fundament. Când a pregătit Dumnezeu capodopera, a pus-o pe un

fundament al patriarhilor. Patriarhii au format fundamentul; mai întâi a venit Avraam, apoi Isaac, Iacov, după aceea Iosif — patrulaterul.

În Avraam a fost așezat fundamentul credinței. Să spunem că sunt patru fundamente. Fundamentul credinței a fost Avraam. Fundamentul dragostei a fost Isaac. Fundamentul îndurării a fost Iacov. Fiecare știe cum și-a arătat Dumnezeu îndurarea față de Iacov. Dar în Iosif a fost desăvârșirea. Pe aceasta a putut să pună monumentul; nu pe prima, nu pe a doua, nu pe a treia, ci pe al patrulea fundament.

Avraam l-a simbolizat pe Hristos; desigur că și Isaac, și anume în legătură cu dragostea. Avraam era în legătură cu credința, Isaac cu dragostea, Iacov cu îndurarea. Iacov înseamnă „înșelător“, și asta și era. Dar îndurarea lui Dumnezeu era cu el. Dar când este vorba despre Iosif, atunci nu există nimic care vorbește împotriva lui, numai o zgârietură mică, căci și fundamentul trebuie să fie o capodoperă. El i-a spus tatălui său, proorocului: „Spune-i lui faraon, că sunteți crescători de vite și nu crescători de oi, căci păstorii de oi sunt o urâciune în Egipt.“

Dar când bătrânul profet a venit înaintea lui faraon, el a spus: „Robii tăi sunt păstori.“ Astfel s-a format zgârietura, și prin aceasta a devenit o capodoperă.

Prin patriarhi s-a pus fundamentul credinței, dragostei, îndurării și desăvârșirii.

Construirea acestei capodopere mari au făcut-o proorocii, care erau Cuvântul. Eu sper că puteți să o citiți. Proorocii au fost aceia, nu legea — proorocii! Căci proorocii au fost Cuvântul confirmat, care formează trupul — nu patriarhii — proorocii! Ei au fost Cuvântul.

EL a început cu construirea trupului în zilele lui Moise, și a continuat cu toți proorocii, apropiindu-se tot mai mult de cap. Cel mai mare dintre ei a fost Ioan, așa spune Biblia. Isus a spus: „Adevărat, vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul.“ (Mat. 11, 11). El a fost acela care a putut prezenta Cuvântul, căci la sfârșit a venit capul cel mare, capul întregului. Restul trupului a arătat numai înspre acesta.

Fundamentul a fost așezat prin patriarhi, dar trupul a fost format prin Cuvânt — prin prooroci. Când s-a ridicat Isus, a apărut capul întregului. Acolo a fost așezat capul, și în El găsim întreaga lucrare a lui Dumnezeu. În El găsim reflectarea desăvârșită a Cuvântului lui Dumnezeu, căci El era Cuvântul, plinătatea Cuvântului. Iarși a avut Dumnezeu capodopera Lui desăvârșită, despre care a vorbit Isaia: „Robul Meu pe care Mă sprijin; alesul Meu, în care inima Mea găsește plăcere — capodopera Mea pe care am simbolizat-o în toate epocile, până când a venit Desăvârșitul. EL stă înaintea Mea în desăvârșire.“ EL stătea acolo în

chipul lui Dumnezeu și reflecta iarăși pe Dumnezeu.. De aceea El a spus în Ioan 14: „Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl.“

La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost la Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu. Apoi Cuvântul s-a făcut trup, și ceea ce a fost „cioplit“, a reflectat Cuvântul care a fost la început. EL, Cuvântul, a fost reflectat prin capodoperă în propriul Lui trup — a fost Dumnezeu în propriul Lui chip. Cuvântul a fost reflectat printr-un bărbat — în capodoperă.

Toți proorocii aveau greșeli. Ei au fost numai o parte. Dar la sfârșit, a venit capodopera, Desăvârșitul. EL a fost fără greșeli și l-a reflectat desăvârșit pe Sculptor. Trupul Lui propriu a fost reflectat în lucrarea Lui. Dumnezeu și Hristos au fost una, El punând Duhul Său în El. Apoi chipul a devenit una cu Sculptorul. Dumnezeu și lucrarea Lui, capodopera Lui, au fost aceeași. Statuia lui Moise de Michelangelo a fost o figură fără viață, căci era din piatră. Dar aici când Maestrul a făcut lucrarea Lui desăvârșită, a luat locuință în aceasta.

Într-o astfel de desăvârșire stătea acolo Mântuitorul omenirii, așa de divin, și totuși nu avea nici o frumusețe care ne-ar fi plăcut. Acest Fiu al Dumnezeului viu născut de o fecioară era așa de smerit, așa de desăvârșit în chipul lui Dumnezeu, încât marele Maestru — care a lăsat să curgă viața Lui deja prin prooroci, până când El însuși a devenit împlinirea a tot ce au fost proorocii — încât Dumnezeu, când a văzut aceasta, L-a lovit și a strigat: „Vorbește!“, cum a făcut Michelangelo: „Vorbește!“ Așa de desăvârșit a fost El.

Voi întrebați: „Așa este?“ În Marcu 9 găsim că Moise — legea — și Ilie — proorocii — stăteau pe Muntele schimbării la față. Patriarhii, părinții, legea și proorocii erau reprezentați acolo. Apoi a răsunat o voce din nor, care a zis: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, ascultați de El.“ Dacă ei trebuie să asculte, atunci El trebuie să vorbească. Erau numai câteva zile înainte de a fi El lovit. „Acesta este Fiul Meu în care Îmi găsesc plăcerea. EU L-am format. Au trecut patru mii de ani până când L-am făcut așa. Astăzi El este așa de desăvârșit; EU trebuie să-L lovesc, ca să vorbească. Ascultați de El. EL este Desăvârșitul. EL este capodopera.“

Gândiți-vă, în tot timpul Vechiului Testament, El a fost simbolizat. Noi Îl găsim ca stâncă, care a fost lovită în pustiu. EL a fost stâncă în pustiu. Dar aceasta a fost o piatră care nu era desăvârșită. EL a însoțit Biserica ca simbol, pentru a-i atrage pe toți acei care îi putea trage, pentru a le da viață. EL era stâncă din pustiu. Atunci El încă nu era om. Era numai un simbol înspre El.

Moise L-a văzut când a stat pe stâncă. EL L-a văzut trecând și a spus: „Era ca spatele unui bărbat.“ Voi vedeți, Sculptorul s-a prezentat lui Moise în Hristos și i-a permis să vadă o parte, cum va arăta marea capodoperă când va ajunge la

desăvârșire. EL i-a arătat lui Moise cum va arăta capodopera. Când El a trecut prin pustiu pe lângă el, a văzut spatele unui bărbat.

Amintiți-vă, Michelangelo putea numai să lovească și să strige: „Vorbește!“ Cum altfel a fost cu Dumnezeu, marele Sculptor!

Când El l-a creat un om, care era desăvârșit în chipul Lui, încât l-a reflectat, Dumnezeu a vorbit printr-un bărbat și a arătat ce vroia să facă. EL le-a vorbit proorocilor, prin care a făcut acest chip, până la cap. Când a ajuns la cap, era întregul tablou al lui Dumnezeu. EL s-a pus la dispoziție și a fost lovit pentru noi. Pentru noi El este capodopera, darul lui Dumnezeu, Isus Hristos — viața veșnică. Eu sper că noi nu vom uita niciodată aceasta.

Noi vedem că zilele devin mai întunecoase și umbrele mai lungi. Eu pot să vă spun că soarele nu va mai merge de multe ori pe traiectoria lui, și neamul acesta va trece. Știți voi, că Thomas Jefferson și ceilalți care sunt răspunzători, au semnat acum 188 de ani, în 4 iulie, declarația de independență, în timp ce sunau clopotele libertății, și noi am fost declarați ca națiune independentă? În istorie nu a existat până acum democrație care a durat peste 200 de ani. A noastră a început în 4 iulie 1776. Astfel noi am mai avea 11 ani. Îi vom ajunge? Cred că nu. Ar mai fi 11 ani, și dacă se întâmplă într-adevăr, atunci va fi o excepție în istorie.

Noi vedem dispoziția timpului acesta. Noi vedem dispoziția oamenilor. Noi vedem dispoziția politicii. Noi vedem dispoziția lumii. Ea nu poate să reziste. Ea trebuie să se scufunde ca Titanicul. Ea trebuie să se scufunde! O națiune îi face loc următoarei, căzând. Aceasta și toate celelalte împărății trebuie să cadă, pentru a face loc împărăției următoare, care nu va trece niciodată. Prin acest simbol desăvârșit al lui Dumnezeu, capodopera, noi primim o împărăție nezdrcinată.

Când Dumnezeu a privit înspre El și a văzut înfățișarea și statura Lui, El a fost așa de inspirat, pentru că era capodopera desăvârșită a Mântuitorului: Isus, Mântuitorul. Pentru ca Dumnezeu însuși să poată fi lovit, pentru a lua pedeapsa stabilită asupra Lui, Dumnezeu și Hristos au devenit una, pentru ca Dumnezeu să poată fi bătut și rănit în acest trup. De aceea Isaia a spus: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.“

A fost chipul desăvârșit al Dumnezeului-Om; Dumnezeu a trecut din supranatural în starea vizibilă. Această stare vizibilă a fost exprimată în chip. Chipul, capodopera desăvârșită a lui Dumnezeu, a fost lovită, pentru ca supranaturalul să guste moartea. EL nu a putut să facă aceasta prin Moise, și nici prin prooroci, ca de exemplu prin Isaia, care a fost tăiat în bucăți. EL nu a putut-o face prin proorocii care au fost uciși cu pietre. EL nu a putut-o face, pentru că El

însuși nu o putea simți. Ei au fost numai o parte din El. Dar în această capodoperă desăvârșită El a fost Dumnezeuirea deplină, vie. Aici El însuși putea să ia locuință în această persoană, pentru a suferi moartea pentru întreaga omenire. Când Dumnezeu a văzut capodopera Sa desăvârșită, a fost foarte inspirat. EL a devenit Mântuitor pentru toți în toate epocile, a intervenit pentru cei care au trăit și pentru cei care vor mai trăi.

Toate făgăduințele au găsit în El împlinirea. EL a fost desăvârșirea în desăvârșire. Toate simbolurile au fost împlinite în El: răscumpărătorul înrudit la Rut și Boaz; dătătorul de lege de pe muntele Sinai; proorocul din pustiu. EL a venit de pe munte, El a venit din pustiu; El a venit din veșnicie și a deveni om — chipul desăvârșit.

În parcursul timpului, Dumnezeu și-a făcut soclul din diferite lucruri prin patriarhi, ca să-și poată face acest fundament. Apoi El a început să reconstruiască Cuvântul prin prooroci, până când la sfârșit a ieșit proorocul desăvârșit, fundamentul desăvârșit, realizarea desăvârșită a planului lui Dumnezeu.

Pentru a putea într-adevăr să vorbească, căci El este Cuvântul — pentru exprimarea Cuvântului, El trebuia să vină în acest trup. Pentru ca acest chip să poată vorbi, trebuia să fie lovit. EL a luat locuință în acest chip. Numai așa putea să vorbească ca Răscumpărătorul desăvârșit. Toate simbolurile Vechiului Testament se împlinesc în El.

Eu am spus cu câteva zile înainte, că Iahve al Vechiului Testament este Isus al Noului. Desigur!

Mulți dintre voi bărbați și femei de vârsta mea, își amintesc că au fost multe spălătorii chinezești în țară. Chinezii au fost primii pe coasta de vest și au venit mai departe spre est. Ei au venit din țările orientale, nu cunoșteau limba și obiceiurile noastre. Dar ei erau spălători buni. Pentru că nu știau să scrie biletul de ridicare a mărfii, și pentru ca voi să primiți hainele voastre înapoi, chinezii și-au cumpărat un teanc de cartonașe mici, pe care nu era nimic scris. Dacă duceați hainele acolo, respectivul lua un cartonaș și îl rupea într-un anumit fel. O parte o reținea el, și cealaltă o primeați voi. Acea metodă de atunci era mai bună ca cea de acum, căci dacă vroiai să-ți ridici hainele, cele două părți trebuiau să corespundă. Nu se puteau falsifica, chiar dacă am fi vrut. Nu exista nici o posibilitate. Se pot copia litere, dar felul rupturii nu se putea copia. O bucată trebuia să se potrivească exact cu cealaltă. Hainele murdare care erau aduse acolo, puteau fi ridicate cu această bucată de hârtie, căci se potrivea exact cu partea care a fost reținută.

Dumnezeu ne-a condamnat prin lege și prooroci pentru păcatele noastre. Legea nu cunoaște îndurare. Vă spune numai că sunteți un păcătos. Dar când a venit Isus, El a fost împlinirea, împlinirea tuturor lucrurilor pe care le-a făgăduit Dumnezeu. EL a fost chipul, care se potrivea exact cu făgăduința. De aceea toate

făgăduințele Vechiului Testament și-au găsit împlinirea în Hristos. Ele nu ar fi putut fi împlinite în Moise și nici într-un prooroc. Dar în capodoperă și-au găsit împlinirea. Se potrivea exact cu tot ceea ce se proorocise. Exact așa trebuie să se potrivească Biserica cu tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Ea trebuie să fie partea care este cioplită din El. Dacă originalul este Cuvântul, atunci toți care fac parte și sunt luați din acesta sunt Cuvântul, care se potrivește exact.

În ceea ce legea vă condamnă și vă poate spune că sunteți murdari, că sunteți de vină, și v-ar putea duce în închisoare, El a fost când a venit, bucata care se potrivea, care vă poate scoate afară și vă poate aduce înapoi, pentru ca bucata de cartonaș să fie completă — răscumpărarea, pe care a făgăduit-o Dumnezeu deja în grădina Eden: „Sămânța ta îi va zdrobi șarpelui capul, și el îi va zdrobi călcâiul.“ Totuși capul șarpelui a fost zdrobit.

Noi am găsit acum capodopera desăvârșită pe care a încheiat-o Dumnezeu. Noi am văzut că El a fost tot ceea ce a fost făgăduit despre El. EL este suma tuturor făgăduințelor, tuturor proorociilor, a tuturor lucrurilor pentru care Dumnezeu a dat o făgăduință. „Sămânța ta va zdrobi capul șarpelui.“ EL nu l-a putut zdrobi cu legea, El a făcut-o când sămânța femeii a devenit o capodoperă — Hristos. EL a fost piatra care s-a desprins din munte și a fost văzută de Daniel. EL a fost acela care putea să strivească. EL a fost singurul care a putut să zdrobească capul șarpelui.

Viața Lui se potrivea exact cu viața lui Moise. Viața Lui se potrivea cu viața lui David. Noi vrem să vedem dacă El a fost și este bucata potrivită.

Observați-l pe David, care a fost așezat ca împărat peste popor și totuși a fost respins. Fiul lui propriu s-a ridicat împotriva lui. El a despiciat și a împărțit armata Israelului. Poporul lui propriu l-a alungat pe David de pe tronul său. Când a plecat, s-a întâlnit cu un bărbat care îl ura; el a trecut pe lângă David și l-a scuipat. Unul dintre străjeri a scos sabia și a spus: „Lasă-mă să îți tai capul câinelui acesta, care l-a scuipat pe împăratul meu!“

David a spus: „Lasă-l, căci Dumnezeu i-a zis așa.“ Nu vedeți? Un bărbat cu dureri și suferințe. EL nu și-a deschis gura ca o oaie care amuțește înainte de tunsul lânii. Așa a vorbit el. Poate că David nici nu știa ce spune, dar sute de ani mai târziu, Fiul lui David a umblat pe aceleași străzi și la fel a fost scuipat. Vedeți ce s-a întâmplat când David a fost respins de ai lui. El a devenit un refugiat. Dar atunci când el s-a întors din exil, fiecare om s-a rugat pentru pace și milă. Și acei care L-au bătut, Îl vor vedea într-o zi, când se va întoarce.

La Iosif observăm că deja de la naștere a fost un copil deosebit. Iosif a format ultima, cea mai înaltă parte a fundamentului, pe care urma să fie construită capodopera. A început cu credință, apoi dragoste și îndurare și a ajuns la desăvârșire. Așa a început de la picioare până la desăvârșirea în Hristos.

Vedeți, cum a fost prezentat prin Iosif, partea superioară a fundamentului. El a fost cel mai desăvârșit dintre toți. Iosif a fost născut în familie de nevasta adevărată a lui Iacov. Observați că tatăl lui îl iubea de când s-a născut. Frații lui îl urau fără motiv. De ce îl urau? Pentru că avea Cuvântul. Vedeți voi fundamentul? Vedeți cum a venit capul fundamentului. Vedeți cum vine fundamentul trupului. Fiți atenți cum vine capul Miresei. El era Cuvântul. Ei îl urau, pentru că era un văzător. El vedea lucruri dinainte și le spunea lor. Ele se împlineau; indiferent cât timp dura, dar se împlineau așa. Pentru că el era duhovnicesc, el a fost respins de frații lui. Ei ar fi trebuit să-l iubească, dar ei îl urau, pentru că era un prooroc și pentru că era duhovnicesc. Ei îl urau.

Observați, el a fost vândut pentru aproape treizeci de arginți, aruncat într-o groapă și declarat mort, dar apoi scos din groapă. După timpul încercării lui, în închisoare s-a întâmplat un eveniment cu brutarul și paharnicul. Paharnicul a fost salvat, brutarul a pierit. Când Hristos atârna ca deținut pe cruce, unul din cei doi hoți a fost salvat, celălalt a pierit.

Observați, Iosif a fost ridicat din închisoare la dreapta lui faraon, astfel încât nimeni nu putea vorbi cu faraon, numai prin Iosif. Dacă Iosif părăsea tronul lui faraon, răsunau trâmbițele în tot Egiptul. Răsuna trâmbița și porunca era: „Toți să ingenucheze, vine Iosif!”

Așa va fi când va reveni Isus. EL a fost iubit de tatăl și urât fără motiv de frații Lui din denotațiune. Ei L-au vândut pentru treizeci de arginți, L-au aruncat în groapă și au crezut că este mort. Când EL atârna pe cruce, unul a fost salvat, celălalt a pierit. EL a fost luat de pe cruce și șade la dreapta maiestății lui Dumnezeu, Duhului cel mare, pe care EL îl reflectă. Nimeni nu poate vorbi cu Dumnezeu, în afară de Isus Hristos. Gândiți-vă asupra acestui lucru! Dacă EL părăsește tronul, trâmbița va răsună, fiecare genunchi se va apleca și fiecare limbă Îl va recunoaște.

Gândiți-vă, el era „Fiul prosperității”. Indiferent ce făcea, se realiza; dacă era în închisoare sau altundeva, totul se încheia cu bine. Nu a făgăduit EL copiilor Săi că toate lucrurile le vor sluji spre bine? Dacă este boală, închisoare, moarte, suferință, indiferent ce era; toate acestea slujesc spre binele celor ce-L iubesc. EL a făgăduit și așa trebuie să fie. Trebuie să se împlinească. În EL a fost deja exprimat simbolic. EL a fost simbolul desăvârșit al lui Dumnezeu.

Noi vedem aici ce se va întâmpla când va veni EL. Gândiți-vă, Iosif a salvat lumea prin descoperiri conform proorociilor sale puternice. Oamenii ar fi murit de foame dacă nu ar fi fost Iosif. Lumea ar fi fost dată morții, dacă nu ar fi venit Isus Hristos. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe singurul Lui Fiu, astfel încât toți care cred în EL, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Dumnezeu întreține viața.

Noi am putea să continuăm așa. Exemplul despre David se potrivea cu El, despre Moise, despre Ilie, despre Iosif la fel. Toate erau tablouri care prooroceau ceva în Vechiul Testament, și se potrivea exact. Ce este? Ne arată Răscumpărătorul desăvârșit. Noi putem să dăm hainele noastre vechi și murdare în spălătorie și să le luăm curate înapoi. Au fost spălate în sângele Mielului. Noi putem să pretindem ce ne aparține nouă. Tot pentru ceea ce a murit El, putem să pretindem. EL a fost Cuvântul desăvârșit, care a fost prezentat dinainte.

Lui Dumnezeu i-a plăcut, marelui Sculptor, să Îl lovească și să facă totul așa. Noi Îl vedem în Isaia și citim: „N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. ... era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.“ Fiecare vorbea despre El, așa cum este în timpul acesta. Fiecare Îl batjocorește. „Și noi nu L-am băgat în seamă. Și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.“ Asta am crezut noi că este El. Dar ce a făcut El prin aceasta? „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre.“

Noi am putea să continuăm, dar eu cred că știți ce vreau să spun, și anume că Dumnezeu formează din nou capodopera Lui.

Să nu uităm însă, că El a luat la început, când a lovit partea lui Adam, ceva din el afară. Când a fost lovit Hristos, s-a întâmplat cu un scop. EL vroia să ia ceva afară din El — familia Lui, Mireasa Lui. EL vroia să formeze o Mireasă pentru El. Când a fost încheiată lucrarea Lui, El trebuia să o lovească, pentru a lua ceva afară din El^{1/4} — nu altceva, nu o altă creațiune, ci o bucată din aceeași creațiune.

Fratele meu, să nu gândești rău despre aceasta, ci gândește-te un moment. Dacă El a luat din El, creațiunea-originală, ceva afară pentru a-i forma o Mireasă — El nu a creat altceva, ci a luat o parte din creațiunea-originală. — și dacă El era Cuvântul, ce trebuie să fie atunci Mireasa? Ea trebuie să fie Cuvântul original, Dumnezeu cel viu în Cuvânt.

În Kimberley, Africa, am văzut o dată cum se scot diamantele dintr-o mină. Eu le-am văzut acolo. Șeful acestei mine de diamante era un om de ordine în rândurile mele de rugăciune. Eu am văzut multe diamante, care erau în valoare de zeci de mii de dolari, nici măcar nu străluceau când a căzut lumina asupra lor. Eu l-am întrebat pe conducătorul acestei mine: „De ce nu strălucesc?“

El a răspuns: „Pentru că nu sunt încă șlefuite. Mai întâi trebuie șlefuite, apoi reflectă lumina.“ Aici o aveți.

Capodopera trebuie șlefuită. Fiți atenți de ce trebuie să fie șlefuită. Restul este aruncat? Nu, nu! Restul bucății este șlefuită și folosită pentru acele de gramofon. Acest ac este așezat pe un disc, care are în sine o muzică invizibilă pentru lume. Acul o realizează; aduce la iveală valoarea adevărată a Cuvântului.

Viața Lui era în concordanță cu toți proorocii. Lui Dumnezeu i-a plăcut să-L lovească. De ce L-a lovit? Pentru același scop, pentru care l-a lovit și pe Adam. Noi Îl vedem pedepsit și lovit de Dumnezeu. Mielul desăvârșit a fost jertfit pentru păcătoși — o capodoperă desăvârșită.

De aproape două mii de ani, Dumnezeu îi formează iarăși o capodoperă, căci El L-a lovit pentru a scoate din El o parte, o coastă, ca să-I poată forma o femeie. Când El a lovit această capodoperă desăvârșită de pe Golgota, El a luat o bucată din El afară. Acesta este simplu Noul Testament. EL a împlinit Vechiul Testament. Acum trebuie să-și găsească împlinirea în Noul Testament o altă parte. Vedeți, Vechiul și Noul Testament este ca bărbatul și femeia. Este nevoie de Vechiul, pentru a arăta dinainte Noul. Apoi a venit Hristos, capodopera, pentru a împlini. Acum Mireasa Lui va împlini tot ce conține Noul Testament. O altă capodoperă este pe cale să fie terminată.

Mai întâi au trecut cca. patru mii de ani, până când a fost terminată capodopera; acum El lucrează de aproape două mii de ani la o altă lucrare, la Mireasa lui Hristos. Pentru aceasta El folosește aceleași metode ca la prima capodoperă: Cuvântul Său. Așa termină El lucrările Sale, căci poate fi numai o capodoperă desăvârșită, dacă este Cuvântul desăvârșit. Prin praf, gunoi sau altceva s-ar rupe. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul acesta nu poate fi rupt niciodată. Voi știți, pentru șlefuirea diamantelor este nevoie de unelte speciale. Nu se poate folosi orice unealtă. Eu am văzut prese în greutate de câteva tone, care au zdrobit totul în jur, dar diamantele nu au fost deteriorate. Nu, un diamant nu poate fi rupt. Trebuie să fie șlefuit.

Prin metodele Lui neschimbate, El face aceeași lucrare. Noi observăm că El a spus în Maleahi 3, 6: „Căci eu sunt DOMNUL, Eu nu Mă schimb.“ EL nu-și poate schimba nici metodele Lui.

După încheierea primei lucrări, El a început un fundament cu Avraam pentru a face o nouă capodoperă. De Rusalii El a făcut iarăși un început pentru o lucrare — Sămânța-Cuvântului original. EL a început cu prima Biserică. Ce era? Sămânța-Cuvântului, făgăduința dată se împlinea; Cuvântul devenise realitate. Ioel a spus: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii.“ Asta va face El în ultimele două zile, în ultimii două mii de ani.

Observați. A început ca original. Isus a spus: „Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța, pe care a semănat-o semănătorul.“ EL a fost semănătorul. Sămânța era Cuvântul. Fiți atenți! Fiecare sămânță care nu este semănată, rămâne singură. Trebuie să cadă în pământ, pentru reproducere. Această sămânță, Biserica desăvârșită, a căzut în pământul de la Niceea — Roma, când a devenit o denominațiune.

Voi istoricilor, și voi care veți asculta banda, gândiți-vă, cercetați și vedeți dacă este corect sau nu. Biserica a murit la Niceea – Roma, când a primit dogme în locul Cuvântului-original. Ce era? Dumnezeu a arătat prin Biserică la început, că El este Dumnezeu. EL avea o Biserică desăvârșită, dar totuși Biserica trebuia să cadă în pământ și să moară, ca fiecare altă sămânță. Ea a căzut în pământ, a murit și a putrezit.

Voi știți, eu am citit nu demult o carte cu titlul „Dumnezeul care tace“. Poate ați citit-o și voi. Eu cred că este scrisă de Brumback, dar nu sunt sigur. Eu o am în camera mea de studiu. „Dumnezeu care tace“ — aici se spune că Dumnezeu a tăcut în cei două mii de ani ai epocii întunecate, nu a mișcat nici o mână și a privit în jos spre martirii credincioși, care erau aruncați înaintea leilor, arși de romani și uciși în tot felul. Femeile erau dezbrăcate, le ungeau smolă în părul lung și le dădeau foc. Gândiți-vă, părul scurt al femeilor era din Roma. Femeile creștine aveau părul lung. Era înmuiat în gudron și le dădeau foc. Ele erau arse goale sau erau aruncate la lei. Acest scriitor merge așa de departe, încât întreabă: „Unde este Dumnezeul acesta?“ O, ce orbi sunt oamenii câteodată! Nu știți voi că sămânța trebuia să moară? EL nu a încercat să-i elibereze. Ei au mers înăuntru cântând! Ei și-au dat viața sângerând și murind. De ce? Pentru că era sămânță care trebuia să cadă în pământ, cum ne este spus în Ioan 12, 24. Grâul trebuie să cadă în pământ și să moară, și nu numai să moară, ci să putrezească. Dar denomi-națiunea nu a înțeles că totuși era viață acolo.

Biserica a avut la conciliu cincisprezece zile de dezbateri religioase și politice. Cei renumiți și respectați au intrat înăuntru și au vrut să introducă în Biserică demnitari înalți. Au venit acolo și prooroci, prooroci adevărați, din pustie, care se hrăneau cu verdețuri și erau îmbrăcați cu piei de animale. Dar au fost aruncați afară. De ce? Pentru că sămânța trebuia să cadă în pământ. Trebuia să moară.

În timpul epocii întunecate ea a murit în pământul întunecat. Ei au crezut că a murit. Dar voi știți că Isus a spus în Ioan 12, 24: „Adevărat, adevărat, vă spun, că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.“ Biserica de la început a fost această roadă, această Mireasă – sămânța, Cuvântul descoperit, care a căzut în pământ la Niceea.

Ascultă, Biserică din toate națiunile, indiferent unde se va auzi aceasta: aici aveți pământul vostru: sunt denomi-națiunile! Acolo a fost răstignit Cuvântul, și s-au acceptat dogme. Sute de ani ai epocii întunecate, au rămas ascunse puterea și vestirea Cuvântului față de lume. A stăpânit numai catolicismul. Asta o știm cu toții, dacă am citit istoria. Numai catolicismul a stăpânit.

O sămânță nu poate rămâne ascunsă. Trebuie să iasă afară. De ce? Pentru că marele Sculptor este în lucrare. EL va reconstrui din nou. EL, sămânța, Cuvântul a fost așezat înăuntru.

Dacă privim înspre Pavel, Petru, Iacob, Ioan și toți ceilalți care au scris Cuvântul, noi vedem: Cuvântul pe care l-au scris ei, a devenit viu și a trăit. Trăia. Noi constatăm că Ioan a scris scrisorile când a început să se maturizeze. Apoi a fost exilat pe insula Patmos, după ce a fiert douăzeci și patru de ore în ulei. Dar Cuvântul trebuia să iasă la suprafață, trebuia scris. Ei nu au putut să scoată Duhul Sfânt din el prin fierbere în ulei. El a rezistat, căci lucrarea lui nu era încă încheiată. Mai târziu el a murit de o moarte naturală.

Policarp, un ucenic de-a lui Ioan, a dus Cuvântul mai departe. După Policarp a venit Ireneu. Ireneu, marele bărbat a lui Dumnezeu, a crezut aceeași Evanghelie, pe care o credem noi: „Cuvântul este corect!“ Biserica a încercat să-l scoată afară.

Au reușit după Niceea și Roma. Acolo a căzut în pământ și a fost ucis. St. Martin s-a ridicat. El credea ce credem și noi. El s-a ridicat pentru același lucru: pentru botezul Duhului Sfânt și pentru botezul în apă în Numele lui Isus; pentru aceleași lucruri ca și noi, căci el a fost un prooroc și credea Cuvântul întreg a lui Dumnezeu. Apoi ei au fost răstigniți și aruncați în pământ. Au trecut sute de ani. Partea exterioară a seminței a putrezit; trupurile lor au putrezit. Eu am fost în catacombe, unde se păstrează oasele. Ei au putrezit până chiar și oasele s-au dezmembrat, dar viața totuși a rămas.

Grâul care a căzut în pământ în timpul conciliului de la Niceea, a început să răsară în timpul lui Martin Luther, așa cum răsare fiecare sămânță. După ce sămânța este putredă, iese viața. A început să răsară în Martin Luther. Ce a făcut el prima dată? El a respins denotația catolică, a protestat împotriva, pentru că aceasta era pe dos. El a vestit: „Cel neprihănit să trăiască prin credință.“ Ce era el? O viață mică și slabă, la care de-abia îi răsăreau mlădițele. Aceștia au fost lutheranii. Încă nu arăta ca grâul care a căzut în pământ, dar aici ieșea din nou viața.

Apoi tulpina s-a dezvoltat. Ce s-a întâmplat după aceea? Ce a făcut John Wesley în timpul lui, când a adus sfințirea? El s-a ținut de Cuvânt. Ce a realizat? Lutheranii formaseră iarăși o organizație. Deci, timpul sosise să se întâmple ceva. Capodopera era în construcție. Ce a făcut el? El a protestat împotriva bisericii anglicane și a ieșit ca spic după Reformă. Ce a fost? Sămânța a venit la viață și a început să crească.

Nici tulpina și nici spicul nu arată ca sămânța.

Acum le vorbesc fraților mei pentecostali din toate națiunile și vreau să ascultați, frații mei. Dacă acesta ar fi ultimul meu mesaj pe care îl predic, atunci este capodopera mea. Ați observat vreodată cerealele care au căzut în pământ, și când încep să se formeze iarăși boabele de cereale?

Observați natura. Natura este în concordanță cu Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este de recunoscut în natură. Cei de la trezirea penticostală cred că sămânța a fost deja. Dar nu a fost! Observați acum! A răsărit ceva care era asemănător seminței. Observați că Isus a spus în Mat. 24, 24, că ambele duhuri din ultimele zile vor fi așa de aproape, încât, dacă ar fi posibil, vor fi înșelați chiar și cei aleși.

Nici tulpina și nici spicul nu arată ca sămânța. Fiți acum atenți: nu în timpul lui Luther, ci în zilele acestea va răsări sămânța.

Aici sunt agricultori care cultivă grâu. Primul care răsare la spic, s-ar putea spune că este bobul, dar ce este? Este învelitoarea. Este învelitoarea în care se află grăuntele de cereale. Mai întâi se formează învelitoarea. Dar învelitoarea nu este grăuntele, așa de puțin ca tulpina și spicul. Este numai purtătorul vieții din grăuntele de grâu, despre care a vorbit Isus în Ioan 12.

Grâul a primit după spic, după John Wesley, învelitoarea, care era foarte asemănătoare grăuntelui. Învelitoarea devine tot mai asemănătoare grăuntelui care a căzut în pământ. Când răsare tulpina, el are viață, dar nu este încă grăuntele. Când apare spicul, floarea, nu este încă grăuntele. Apoi se formează învelitoarea. Ea are deja forma grăuntelui; arată exact ca și grăuntele. Și totuși nu este încă grăuntele, deși are aceeași formă.

Cu penticostalii era același lucru ca la grâu. Una iese din cealaltă, dar sunt numai purtători și devin denominațiuni. Ce au făcut penticostalii, care au răsărit ca grăuntele de cereale? Ei au fost învelitoarea și au mers înapoi, cum spune Apoc. 17, și au devenit una din denominațiunile-surori. Exact aceasta a spus Isus.

Observați cum a apărut Evanghelia prin Luther și Wesley, până la penticostali. În ultimele zile, dacă ar fi posibil, vor fi înșelați chiar și cei aleși. O, frați penticostali, nu puteți să vedeți aceasta?

Când începe să se formeze grăuntele de grâu, arată ca grăuntele, dar mai întâi este numai o învelitoare. Ei formează denominațiuni și fac același lucru cum s-a făcut după Luther. Apoc. 17 dovedește același lucru în toate bisericile.

Sămânța a căzut de fapt la Niceea în pământ, căci acolo s-a format prima denominațiune.

Observați, viața, care este în frunză, în tulpină și în spic, merge la sfârșit în grăunte. Viața din sămânța originală a mers prin trei etape de dezvoltare, până se întoarce iarăși în starea originală. Aleluia! O, ce minunat! Eu sunt cel mai fericit om de pe pământ, pentru că Dumnezeu m-a lăsat să recunosc aceasta.

Observați, ce desăvârșit este Cuvântul și natura în armonie. Exact așa este soarele, care apune și răsare, o dovadă pentru înviere; sau dacă pomii își pierd frunzele, când seva coboară în rădăcinile din pământ; și dacă urcă din nou, răsar

frunze noi și cad iarăși toamna. Viața pomului trage seva cu minerale în sus, ca să crească frunze noi. Vedeți, întreaga natură se desfășoară în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu; exact așa cum am văzut noi desăvârșit în epocile Bisericii. Din cauza aceasta a venit Duhul Sfânt jos, a desenat aceste lucruri și ni le-a făcut de înțeles. Exact așa este.

Înțelegeți? Viața care era în tulpină, în spic și în învelitoare, s-a adunat în grăunte. Viața din tulpină și din celelalte etape de dezvoltare a adus următoarea etapă la iveală. Neprihănirea a format drumul pentru sfințire, sfințirea a format drumul pentru botezul cu Duhul Sfânt. Botezul cu Duhul Sfânt a croit drumul pentru ca Duhul Sfânt să poată veni în desăvârșire iarăși în Cuvânt, pentru a se descoperi El însuși.

Ceea ce a devenit denomi-națiune, a murit. Viața care era în Luther, a înaintat și a lucrat prin Wesley. De la Wesley a mers mai departe la penticostali; de la penticostali, la aducerea seminței-origi-nale. Penticostalii l-au urmat pe Wesley și au venit până aici. Motivul pentru care mișcarea penticostală a venit după Wesley, a fost, că penticostalii nu erau încă o denomi-națiune. Dar apoi au devenit o denomi-națiune. Ce s-a întâmplat prin aceasta? Ei au devenit învelitoare. Arăta ca cea adevărată.

Câți au observat cum crește un grăunte de grâu? Ce vedem mai întâi? Arată ca sămânța, dar este învelitoare. Vedeți cele trei etape de dezvoltare: tulpina, spicul și învelitoare? În învelitoare se formează sămânța-origi-nală. Nu sămânța însăși, ci viața seminței realizează creșterea, până devine iarăși sămânță. Amin! Amin! Vedeți voi? Ce este? O înviere. Se realizează iarăși o capodoperă ca cea care a căzut în pământ.

Mișcarea penticostală l-a urmat pe Wesley, pentru că s-a făcut o organizație. Când a venit mișcarea penticostală, nu a fost o organizație, dar a devenit mai târziu. Ei trebuiau să fie învelitoare. Cuvântul adevărat al vieții era pe cale spre sămânța-origi-nală și a trecut prin aceste etape de dezvoltare: tulpina, spicul și învelitoare; după aceea s-a format grăuntele. Tulpina, spicul și învelitoare!

La începutul mișcării lor ei au fost vii și au adus o parte din sămânța vieții. Dar când s-au organizat, viața i-a părăsit. Aceasta s-a dovedit în istorie. O comunitate nu a mai putut face niciodată nimic, după ce s-au organizat. Ea era moartă. Așa este.

Observați cum înaintează viața.

Fiți atenți! Este dovedit în istorie, că Biserica prin tot ce a făcut, a ajuns ca El să nu o mai poată folosi niciodată. Organizațiile au fost puse deoparte. În timpul întregii istorii nu s-a întâmplat niciodată ca ei să nu moară, după ce s-au organizat. Fiecare organizație a murit și nu s-a mai ridicat niciodată. Puteți să vedeți aceasta?

Voi oameni orbi, deschideți-vă ochii! Natura și Cuvântul sunt în armonie și dovedesc prin aceasta că este adevărul. Este adevărat, că viața părăsește tulpina, pentru ca să apară spicul, și din spic să apară învelitoarea; de la învelitoare trece iarăși în forma de la început. Toate celelalte nu mai sunt folosibile pentru El.

Este remarcabilă diferența, cum trece viața printr-o plantă și cum trece prin pom. Dumnezeu numește poporul Lui pomi. Viața merge din pom la rădăcini, urcă din nou, merge în jos și vine iarăși în sus. Vedeți voi? Merge în jos și vine iarăși în sus. La cereale merge din sămânță prin tulpină, spic și învelitoare. Când este trecut de această etapă de dezvoltare, ea moare, astfel că nu se mai poate întoarce. Ce este atunci? Este nefolositoare. Viața se apropie de încheiere. Amin! Nu puteți să vedeți, de ce El nu a folosit niciodată o organizație? EL nu se mai poate întoarce în ea înapoi; ea este moartă! Dar viața continuă, de la o etapă la următoarea. Se acceptă dogme, dar: „Cine adaugă sau ia ceva din Cuvânt, pierde partea lui.“ El este tăiat. Sămânța vieții trebuie să înainteze.

Eu folosesc aceasta ca simbol pentru Mireasă, capodopera, care se ivește. Capodopera a căzut, dar există o capodoperă care se ridică din nou. Capodopera a căzut la Niceea. După Niceea a trecut printr-un proces, dar va deveni iarăși capodopera desăvârșită, căci este o parte din Cuvânt, pe care l-a exprimat El. EL va avea o Biserică fără pete și riduri. Ea nu va fi legată de vreo organizație sau denominațiune, pentru că acestea sunt lucruri blestемate. Ea a trecut prin acestea, dar nu va mai fi niciodată acolo.

Sămânța se ivește. Viața merge în sus și nu se mai întoarce înapoi. După aceea nu va fi exista o reîntoarcere. Viața vine și ajunge la desăvârșire, la reînviere. Observați, învelitoarea aduce în sine sămânța-originală. În Apoc. 3 putem să observăm aceasta.

Voi vă amintiți, că El nu a fost scos afară din Biserică în niciuna din epocile anterioare. Câți pot să-și amintească? EL a lucrat în timpul epocilor pentru a realiza ceva. Aceasta s-a întâmplat acum. Nu mai vine nimic. Sculptorul a adus Cuvântul din nou în starea desăvârșită. Nu merge înapoi. Este cu totul altfel. Desigur!

Observați, când se formează învelitoarea, arată ca grăuntele. Dar când grăuntele începe să părăsească învelitoarea, pentru a forma grăuntele — Mireasa — învelitoarea se deschide și se desparte de grăunte. Este așa în natură? Exact așa se întâmplă.

În Apoc. 3 constatăm, că El a fost scos afară de Biserică. Vedeți, în celelalte epoci nu a fost așa, pentru că prin procesul de dezvoltare trebuia să se formeze altceva. Eu v-am spus întotdeauna că nu vor mai veni alte denominațiuni, pentru că noi suntem la sfârșit. Ei L-au scos afară. De ce? Pentru că El este din nou

Cuvântul. EL a venit tot așa, cum a fost pus în pământ. Este aceeași învățătură, care a fost la început.

Când începe grăunțele, Cuvântul, să crească, învelitoarea îl respinge. Viața iese din toate celelalte, pentru ca credincioșii adevărați să-l urmeze. Ei urmează viața, oriunde ar merge.

Israel a fost un simbol desăvârșit. În acest simbol desăvârșit, la început a fost așa, că peste tot unde mergea stâlpul de foc, era viață. Dumnezeu era viața. Indiferent dacă era miezul nopții sau dacă se aflau într-un loc deosebit; când se ridica stâlpul de foc, răsună trâmbița și Israelul îl urma. Aleluia! Când răsună trâmbița, Luther mergea cu el. După el ei au devenit o organizație și au murit. Dumnezeu a luat viața afară și a așezat-o în mormânt. Dar viața a înaintat.

Apoi a venit Wesley. Când a văzut organizațiile acestea mari, a sunat în trâmbița sfinteniei; era deja mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu. Când a făcut el aceasta, ei au ieșit de la lutherani și au devenit apoi metodști.

Când au văzut penticostalii, au sunat din trâmbiță. Timpul pentru reprimirea darurilor sosise. Vedeți, ce au făcut. Ei au sunat din trâmbiță și au ieșit afară. Dar după aceea s-au organizat și ei. Dar gândiți-vă: după învelitoare — noi cunoaștem cele trei etape — mai urmează numai grăunțele. O, Dumnezeule! Apoi va fi luat grăunțele afară din toate. Amin și Amin! Grăunțele, Cuvântul, începe să se formeze, și se ivește viața.

Observați, mai întâi a venit Mirele; acum vine Mireasa. Biserica a început de Rusalii și a căzut la Niceea. Ea a crescut, dar nu arăta ca primul grăunte. Ea purta deja ceva de la viață, dar ea a crescut, și s-a format o organizație. Viața a ieșit din această organizație. Ce a făcut apoi? Din această organizație a mers în următoarea, într-un alt stadiu al Cuvântului: neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt. Când a trecut prin tulpină și prin celelalte etape, s-a apropiat tot mai mult de grăunte.

Gândiți-vă, spicul este mai aproape decât tulpina. Învelitoarea este și mai aproape decât spicul. Dar grăunțele însuși este deasupra. Aceste etape de dezvoltare au fost folosite numai pentru înaintarea lui.

Observați? Dacă Mirele a fost la început Cuvântul, și Mireasa a fost luată din Mire, atunci trebuie să fie și ea Cuvântul. De ce trebuie să fie Mireasa exact ca și Mirele Cuvântul descoperit? Pentru că Mirele și Mireasa sunt una. Ea este o bucată cioplită din El. Aceasta este capodopera. A fost lovită.

Michelangelo nu a mai putut-o repara; el nu a mai putut-o reinstala. Dar Dumnezeu face aceasta. EL va aduce înapoi în Cuvântul original această Mireasă iubită, care a fost scoasă din El. Asta este: capodopera ca familie înapoi în grădina Eden.

Cum se întâmplă aceasta cu Mireasa? Cum se întâmplă cu grâul? Mal. 4, ultima parte, vorbește despre restituirea din ultimele zile. Ce înseamnă aceasta? Tot ce a fost la început, va fi restituit și adus înapoi. „... vă voi răsplăti anii, pe care i-au mâncat lăcustele.“ (Ioel 2, 25). „Vă voi răsplăti.“ Mal. 4, partea a doua spune, că El va întoarce inima copiilor — credința oamenilor — spre părinții lor. Biserica o vedem chiar înaintea ochilor noștri. Unde am ajuns?

În câteva minute încheiem. Eu vreau să observați ceva ce s-a întâmplat într-adevăr. Mal. 4 vorbește despre reîntoarcerea la original. Ea a fost lovită de comunitate, biserici, împreună cu Maestrul lor, din aceeași cauză, ca și Iosif care a fost bătut: pentru că el era Cuvântul. Ea la fel este Cuvântul. Isus a fost bătut de frații Săi, pentru că El era Cuvântul. Mireasa a fost bătută de comunități-biserici, pentru că ea este Cuvântul. Aici aveți din nou cele trei etape. Exact așa este.

Cuvântul trăiește și lucrează. Mireasa biblică, nu una făcută de oameni, ci Mireasa biblică, lovită de Dumnezeu, nu are frumusețe care ne-ar fi plăcut. Noi am privit-o, când a fost bătută de Dumnezeu. Așa este. Ea stă singură. Ea a fost scoasă afară din toate denomiinațiunile, conform Apoc. 3. Ea fost bătută și scoasă afară în epoca Bisericii Laodicea.

Această Biserică a apărut în epoca Laodicea. Aceasta este învelitoarea. Voi penticostalilor nu puteți să o vedeți? Dacă învelitoarea aceea naturală, aceea tulpină și acel spic au trebuit să moară, atunci și această învelitoare trebuia să moară. Acestea sunt cele trei etape de dezvoltare ale organizațiilor.

Gândiți-vă! Voi spuneți: „Există destule spice, foarte multe.“ Da. Există metodiști, bapțiști, presbiterieni, biserica lui Hristos și toate celelalte mișcări. Au fost frunze și alte lucruri; dar cu Reforma a început.

Mireasa stă singură ca Mirele, respinsă de oameni și de biserici. Aceasta este starea ei. Ce este? Este capodopera Lui. Este Cuvântul respins, prin care El poate să lucreze ce a vestit.

Tulpina, spicul și învelitoarea n-au devenit niciodată grăunte — Nu! —, dar se apropie tot mai mult de grăunte. Acum, în timpul recoltei, grăuntele a venit înapoi la viața originală, la Biblie. În Mal. 4, partea a doua, este proorocit.

Ca să fie totul așa, trebuie să aibă tot Cuvântul. Așa este?

Ce trebuia să se întâmple conform Apoc. 10? De ce m-am dus eu la Tucson? Pentru a o aduce Bisericii. În zilele îngerului al șaptelea, urma să se vestească Cuvântul întreg al lui Dumnezeu prin mesajul lui. Pecețile și toate celelalte, ce au omis tulpina și celelalte etape, urmau să fie descoperite în timpul acesta. Așa spune Cuvântul? Deci așa o vedem. Unde ne aflăm noi atunci? Unde am ajuns? Există numai una: recolta este prezentă. Ea este coaptă. Totul este pregătit pentru venire.

Nu, nu va fi altfel. În timpul recoltei, grăuntele este iarăși în starea originală. Trebuie să poarte Cuvântul întreg în sine, pentru a fi sămânță. Nu poate să fie o jumătate de sămânță, căci atunci nu va crește. Trebuie să fie sămânța întreagă. El nu poate numai să zică: „Eu cred în botezul cu Duhul Sfânt. Aleluiah! Eu cred în vorbirea în limbi.“ Aceasta este numai o parte din sămânță. Acum este adăugat și mai mult — Aleluiah! — viața; nu darurile, ci viața darurilor. Vedeți voi ce vreau să spun? Noi suntem în timpul sfârșitului, fraților.

Tulpina, spicul și învelitoarea sunt deja moarte și uscate. Numai un lucru mai este: ei trebuie să fie legați prin conciliul mondial al bisericilor pentru ardere.

Cuvântul a devenit trup, exact așa cum a făgăduit El în Luca 17, Mal. 4, ultima parte, și în alte locuri. Așa este.

Viața adevărată, care a fost în tulpină, în spic și în învelitoare, este cuprinsă acum în grăunte, care este apoi pregătit pentru înviere, pregătit pentru recoltă. Alfa devine Omega. Primul va fi Ultimul, căci Ultimul este Primul. Sămânța care a căzut, a trecut printr-un proces și a devenit iarăși sămânță. Sămânța nedesăvârșită, care a căzut în grădina Eden și a murit, a venit din nou ca sămânța desăvârșită, al doilea Adam.

Prima Eva, care a căzut și a fost folosită la a doua venire pentru a naște un copil, a devenit acum din nou Mireasa adevărată, sămânța, care s-a întors la Cuvântul-original. Alfa și Omega este același. EL a vorbit: „EU sunt Alfa și Omega.“ EL nu a spus niciodată despre ce va fi între acestea. „EU sunt Alfa și Omega, Primul și Ultimul.“ Asta este!

Prima și ultima slujbă sunt la fel. Primul și ultimul mesaj sunt la fel. „EU am fost Alfa, Eu sunt Omega.“ „Va veni o zi care nu se poate numi nici zi și nici noapte, dar spre seară va fi lumină.“ Vedeți voi? Alfa și Omega a devenit Primul și Ultimul. O, frații mei, noi ne-am putea ocupa de aceasta ore în șir.

Capodopera minunată a unei familii, al doilea Adam și a doua Eva, este pregătită pentru grădina Eden, care va veni din nou aici pe pământ — împărăția de o mie de ani. Amin! Aleluiah! Marele Sculptor nu a lăsat-o acolo. EL și-a luat timp — milioane de ani, până când a format prima pereche. Și ei au căzut. În timpul miilor de ani El a format-o. Acum a încheiat.

Când a venit capodopera, a fost lovită^{1/4}. Din partea Lui a venit ajutorul. Ea a trecut prin aceleași metode. Acum ea posedă întreaga fire a Bibliei și toate celelalte. Asta ne arată că noi am ajuns aici.

Națiunile se destramă, Israel se trezește ...

Eu închei în câteva minute.

Observați, capodopera cea mare — familia. Bărbatul și femeia nu pot să fie o familie adevărată, numai dacă sunt una. Ei trebuie să fie. Dacă nu, ei nu sunt o

familie bună, atunci femeia este atrasă într-o direcție și bărbatul în alta. Aceasta ar fi o familie îngrozitoare. Într-o familie adevărată domnește dragostea și armonia. Așa a fost capodopera lui Dumnezeu. Întreaga familie adevărată prezintă aceasta. Acum „capodopera-familie“, Hristos și Mireasa, sunt pe cale să iasă la iveală. Al doilea Adam și a doua Eva sunt pregătiți să se întoarcă la casa lor. Numai prin răscumpărare au putut să fie aduși înapoi, unde au fost mai înainte. Aduși înapoi!

Acum câteva zile am fost la oamenii de afaceri creștini, și eu cred că și voi ați fost. Acolo a fost și un preot lutheran care s-a ridicat și a râs de ceea ce credem noi și a batjocorit. Oamenii de afaceri ai Evangheliei depline l-au lăsat pe bărbat în voia lui. El purta un guler întors. Mulți dintre ei au un astfel de guler. El a spus: „Mulți oameni mă întreabă de ce port un guler întors, și cum pot să mă deosebească de un preot catolic. Dar totuși nu există nici o deosebire, și nici nu ar trebui să existe, căci noi toți suntem copii ai lui Dumnezeu.“ Apoi el a mai spus: „Eu cunosc un preot catolic care este omniprezent.“

Nimeni nu poate fi omniprezent, fără să fie atotștiutor. Nici măcar Dumnezeu nu ar putea fi omniprezent, dacă nu ar fi atotștiutor. Atotștiutor înseamnă că El știe tot și aceasta Îl face omniprezent. Pentru a fi prezent, El trebuie să fie într-o ființă. Dar pentru că El este atotștiutor, poate să fie omniprezent, căci El știe toate lucrurile. Înainte de întemeierea lumii El știa deja câte muște, gândaci vor fi, de câte ori vor clipi din ochi și toate celelalte, pentru că El este omniprezent. Nimeni nu poate fi atotștiutor, fără să fie nesfârșit. Există numai unul care este nesfârșit — Dumnezeu. Amin!

Ce este? Este Satana care îi conduce direct la tăiere, și toți merg împreună înăuntru. Exact așa spune Biblia, și aici este. Ei au venit chiar și la penticostali și îi trag înăuntru. Ce timp!

După această mărturie cineva a vorbit cu mine. Este bine că nu am spus prea multe, căci altfel poate m-ar fi băgat la închisoare. Dar mă gândeam: „Asta este.“ Oamenii care au fost învățați, o știu. „Înțelepții Îl vor recunoaște pe Dumnezeul lor în ziua aceea“, spune Daniel. Înțelepții Îl vor recunoaște pe Dumnezeul lor; ei sunt în așteptare.

Când am văzut, că chiar și penticostalii erau de partea lui, și Oral Roberts se uita ciudat la mine, eu mă gândeam numai: „O, vai de mine!“

El s-a ridicat, era școlit, elegant, etc. Voi știți cum este. Dumnezeu nu îi lustruiește așa pe ai Săi. EL nu-i lustruiește cu școli, ci cu smerenie și cu putere în Cuvântul Lui descoperit, astfel încât primesc forma seminței de la care provin.

Cineva mi-a zis: „Frate Branham, eu nu pot să înțeleg ceva la tine.“

Eu am întrebat: „Ce este?“

Noi stăteam afară în hol. Eu cred că a fost după ce i-am salutat pe Bill și sora Dauch și veneam chiar cu un grup de după colț, când un predicator cu un guler întors s-a înghesuit și a spus: „De ce îi ocărăști mereu pe oameni?” El a spus: „Ei cred că tu ești un slujitor al lui Dumnezeu. Tu ar trebui să fii cu ei prietenos și amabil. Dar de fiecare dată când te aud vorbind undeva, le cerți pe femei pentru că au părul scurt, că poartă pantaloni scurți, că folosesc machiaj și pentru alte lucruri. Tu îi ocărăști pe oameni și le spui că sunt reci, formali și indiferenți.” El a întrebat: „De ce faci asta? Acești oameni te iubesc. Cum poți să fii un fiu al lui Dumnezeu plin de dragoste și să faci așa ceva?”

Eu mă gândeam: „DOAMNE, ajută-mă să-i răspund corect acestui bărbat înțelept. Lasă-mă să-i răspund în așa fel încât să se prindă în plasa lui.” Eu am întrebat: „Ai citit vreodată despre compozitorul cel mare Bethoven?” „Sigur”, a răspuns el, „că am citit despre Bethoven.”

Eu am spus: „El a umplut coșuri întregi cu hârtii rupte, dar el i-a dăruit lumii capodopere.” El a amuțit și nu a mai spus nici un cuvânt. Eu am zis: „Când ședea în camera lui de studiu și îi venea o idee, o scria. Apoi începea să o cânte. Dacă nu era corect, o arunca în coșul de hârtie. Dar când intra în inspirație, atunci lumea avea o capodoperă.” O, Cuvântul este așa de tăietor, dar formează capodopere. Pune de-o parte tulpina și spicul și formează capodopera.

Eu mai am câteva minute timp, ca să vă povestesc ce s-a întâmplat alaltăieri. În 3 iulie ședeam în centru. Eu am fost deja în Roma, Franța, New York și Los Angeles, dar cele mai necuviincioase femei sunt în Jeffersonville, Indiana. Atâta mizerie și vulgaritate nu am văzut niciodată în viața mea printre oameni. Eu ședeam acolo și am avut dureri de inimă. DOMNUL mi-a dat o viziune. Eu o voi povesti. Eu nu știu dacă pot să o redau, căci o povestesc astăzi pentru prima dată.

Eu am intrat în Duhul. Când s-a întâmplat aceasta, era cineva lângă mine. Eu nu am văzut persoana, ci am auzit numai glasul. Eu m-am uitat în direcția aceea și el a zis: „Mireasa va veni acum să se prezinte.” Când m-am uitat, am văzut grupul de femei cel mai cuviincios îmbrăcate pe care l-am văzut în viața mea, venind înspre mine. Fiecare din ele era îmbrăcată altfel. Toate aveau părul lung, mâneci lungi la rochiile lor. Erau femei tinere. Cred că erau la vârsta de 20 de ani.

În fața mea era o Biblie deschisă. Eu pot să vă spun numai ce am văzut. Dacă m-ați întreba: „La ce te uiți acum?”, eu aș răspunde: „Eu mă uit la ceas.” „La ce te uiți acum?” „Eu mă uit la oameni.” „La ce te uiți acum?” „Eu mă uit la Biblie.” Eu vă spun adevărul: asta am văzut eu. Eu pot să spun numai ce am văzut. Eu nu știu ce înseamnă toate acestea. Eu trebuie numai să v-o spun.

Acela care vorbea cu mine, stătea lângă mine. Mireasa se compunea din oameni curați și drăguți, cum nu am văzut niciodată în viața mea. Se părea că sunt o duzină sau mai mulți. Eu nu știu exact. În orice caz, a fost un grup întreg. Ei au

trecut plutind, ochii lor erau îndreptați în sus. Eu îi priveam în timp ce treceau. O, ce frumoși erau! Eu m-am uitat la ei. După ce au trecut, el a spus: „Aceasta este Mireasa. Acum vom vedea prezentarea bisericilor.“ Ei au venit. Eu vedeam cum se apropie. Când treceau pe lângă mine, se părea că una era mai rea ca cealaltă. Niciodată în viața mea nu am văzut un grup mai necuviincios. Apoi am auzit un zgomot. El a spus: „Următorul este grupul american.“

Eu sunt american; dar aceasta m-a îmbolnăvit. Eu nu știu să vorbesc așa de bine, ca să pot exprima unui public amestecat ce a avut loc acolo. Voi trebuie să citiți printre rânduri. Când s-au apropiat femeile acestea, am văzut conducătoarea lor: era o vrăjitoare. Ea avea un nas lung și o gură mare, lată. Toate erau îmbrăcate de la șolduri în jos, sus aveau numai niște fâșii late de un țol. Fiecare din aceste femei purta ceva asemănător cu ceea ce tăiam noi mai demult din hârtiile de ziar, pentru a alunga muștele.

Câți își pot aminti? Voi mai știți. Eu cred că s-a folosit la carnaval. Fâșiile de hârtie atârnau în jos. Așa ceva aveau în față; de la șolduri în jos. Altfel partea aceasta era goală. Fiecare avea părul tăiat foarte scurt, deasupra aveau hârtii încrețite, și erau pline de machiaj. Ele arătau ca prostituatele de pe stradă. Cu această hârtie au mers acolo. O, ce vulgar! În față țineau această hârtie, dar când au trecut se putea vedea spatele lor. Când am văzut cum arătau din față și din spate și cum se comportau, m-am gândit: „Aceasta este biserica?“

Ea mergea și cânta twist și rock'n roll. Eu stăteam acolo și am spus: „Este aceasta biserica?“ Eu plângeam în inima mea. Vrăjitoarea care le conducea pe drumul acesta, era, după părerea mea, conciliul mondial al bisericilor. Ei au cotit-o la stânga și au dispărut într-un haos, se mai auzea muzica și se auzeau strigături ciudate, în timp ce se răsuceau dintr-o parte în alta cu trupurile lor. Așa se comportau ele când mergeau.

Eu am vrut chiar să-mi aplec capul, când el a zis: „Așteaptă, Mireasa trebuie să vină din nou.“ Eu m-am uitat și acolo veneau iarăși. Ele au trecut. Erau niște doamne pline de grație. Ele s-au uitat la mine când au trecut. Eu am observat că fiecare din ele era îmbrăcată altfel. Una dintre ele, care era mai în urmă, avea părul lung rulat. S-ar putea să fi fost de naționalitate germană. Eu mă uitam la ea. Când s-au îndepărtat, ultimele două sau trei au ieșit din ritm. Eu am strigat ceva către ele, și ele au încercat să intre iarăși înăuntru. După ce le-am văzut, viziunea s-a încheiat și eu mi-am revenit.

Aici este tălmăcirea. Remarcați-o. Eu nu am fost încă gata cu notatul. Dar în timp ce predicam în dimineața aceasta, am înțeles ce înseamnă. Ați observat că biserica a apărut numai o dată? Acesta este adevărul, prieteni. Tatăl ceresc, care a scris Cuvântul, știe că spun adevărul. Eu spun adevărul curat. Până acum câteva minute n-am știut aceasta. Ați observat că Mireasa s-a văzut de două ori? Prima și

a doua sămânță; amândouă au fost la fel. Motivul pentru care erau îmbrăcate diferit, este că Mireasa va fi din toate națiunile. Fiecare avea părul lung și nu purta machiaj. Erau fete frumoase. Ele s-au uitat la mine. Ele au reprezentat Mireasa, care vine din toate națiunile. Fiecare a reprezentat o națiune. Pasul lor era într-un acord desăvârșit cu Cuvântul.

Eu trebuie să am grijă de ea. Dacă nu am grijă când trece, atunci va ieși din ritmul cu Cuvântul. Poate aceasta se va întâmpla când timpul meu va fi trecut, când nu voi mai fi. Observați! Ele au încercat tot pentru a intra iarăși înăuntru. Ele au venit înapoi, s-au încadrat din nou, după ce s-au uitat altundeva și s-au uitat la biserică, care era pe cale să intre într-un haos. Dar nu erau acelea care mergeau în față, ci ultimele două, trei care au ieșit un pic din ritm și care au încercat să intre apoi iarăși în rând. Ele au fost așa de departe de mine, ca de aici până la perete. Eu stăteam acolo și mă uitam după ele, până nu le-am mai văzut.

Voi ați observat că Biserica din toate națiunile a fost arătată numai o dată. Dar Mireasa a apărut de două ori. Vedeți, ce a fost. Eu nu am știut-o înainte, dar observați în legătură cu mesajul meu din dimineața aceasta. Eu nu am știut.

Sămânța a căzut la Niceea în pământ. Aceasta a fost sămânța-originală. Ea a trecut printr-un proces în aceste denominațiuni, care au apărut numai o dată. Dar Mireasa va apare în ultimele zile încă o dată: „EU voi răsplăti ...“ Capodopera este formată. Acesta este motivul de ce a fost arătată de două ori. Ea a fost mai întâi arătată și apoi încă o dată. A doua oară a fost așa de desăvârșită, ca și prima dată. O, Dumnezeu, ai milă! Grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă! Fie ca viața să vină curând în sămânță!

Toți ceilalți nu au mai apărut. Ei au dispărut, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Dar Mireasa s-a întors, căci ea este Alfa și Omega. Dumnezeu, marele Sculptor, i-a făcut Lui o capodoperă, căci este o parte din capodopera Lui. Așa cum El a luat o parte în grădina Eden și a făcut o altă parte, care a fost înșelată și a căzut, El a fost ocupat tot timpul cu reșezarea ei. El a format această capodoperă și a fost spartă. Prin partea lovită, capodopera a fost creată din nou.

Capodopera Fiului lui Dumnezeu — capodopera Miresei! Ea este o parte din El, de aceea ea trebuie să fie împlinirea Cuvântului. Cuvântul a fost împlinit, și noi suntem pregătiți pentru venirea DOMNULUI.

O, Biserică a Dumnezeului celui viu, aplecați-vă inimile și pe voi înșivă înaintea lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt adevărate. Eu știu că aceasta se aude, de parcă ceva puternic vine asupra națiunilor. Niciodată nu a fost așa. EL nu-și schimbă felul.

Fii mulțumită, Biserică. Fiți mulțumiți că sunteți acolo unde vă aflați astăzi, dacă sunteți în Hristos. Gândiți-vă, întreaga viață se adună pentru învierea în

sămânță, și tulpina și celelalte vor fi arse. Învelitoarea și toate celelalte trebuie și vor fi distruse. Nu vă încredeți în denomițiuni. Rămâneți în Cuvânt, în viață, în Dumnezeu și în lucrarea Lui.

Ce va fi în împărăția de o mie de ani? Hristos și Mireasa Lui vor fi iarăși în grădina împărăției de o mie de ani. Amin.

*Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc, căci El m-a iubit mai întâi,
și mi-a răscumpărat mântuirea deplină pe Golgota.*

Acolo a fost El lovit. Noi L-am considerat părăsit și bătut de Dumnezeu, dar El a fost rănit din cauza păcatelor noastre, bătut din cauza vinei noastre.

Este cineva în dimineața aceasta care nu este încă în sămânța aceasta, în timp ce viața trage și restul din învelitoare, și învelitoarea se usucă? Câți știu că biserica penticostală se usucă? Ce este? Viața o părăsește. A părăsit-o deja. După ce a fost arătată Mireasa, mă întreb, dacă nu este deja în număr complet.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc ...

În timp ce avem capetele aplecate — este cineva aici pe care să-l amintim în rugăciune? Dacă simțiți, că nu sunteți încă pregătiți, — prieteni, este prea clar! Niciodată în viața mea nu am avut o viziune, numai dacă urma să se întâmple ceva. Eu spun adevărul. De fiecare dată am spus adevărul, și Dumnezeu a confirmat. Și de data aceasta vă spun adevărul.

Eu nu știu exact în ce zi trăim, dar eu știu că nu mai lipsește nimic. Nici un politician nu poate să mai repare situația. Politica și națiunile sunt pierdute. O, Dumnezeule! Pătrunde aceasta în voi și o simțiți? Națiunile sunt pierdute. Aceasta este una din cele mai bune, dar și aceasta este pierdută. Dacă națiunile sunt pierdute, atunci și lumea este pierdută. Și bisericile? După părerea mea, penticostalii au fost cei mai buni care au existat. Dar și ei sunt pierduți. O, Dumnezeule, ai milă de noi!

Dacă voi nu Îl cunoașteți, atunci vă rog grăbiți-vă; grăbiți-vă! Dacă simțiți viața, atunci ieșiți din păcatul vostru, ieșiți afară, de acolo unde vă aflați, intrați repede în sămânță. În tulpină sau în învelitoare veți muri. Rugați-vă, în timp ce cântăm:

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc ...

Depinde de voi. Noi nu avem nici o denomițiune, nimic; noi Îl avem numai pe Hristos. Voi sunteți bineveniți, ca să vă rugați Lui împreună cu noi, până când va veni El. Noi nu vă putem scrie numele în nici o carte, pentru că nu avem niciuna. Noi dorim ca numele voastre să fie scrise în cartea vieții. Aceasta este posibil numai prin naștere. Nu vreți să trăiți acum? Rugați-L pe Hristos pentru o

viață nouă, ca El să vă aducă înăuntru și să vă scrie numele în cartea Lui, dacă nu este încă scris. Apoi puteți avea legături cu noi. Noi am vrea să vă avem la noi.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc ...

Dumnezeule scump, ajută-i la fiecare persoană, să se cerceteze, și să vedem dacă suntem în El. TU ne-ai iubit și ai fost lovit pentru noi. Noi Te-am considerat părăsit și bătut de Dumnezeu. Eu Te rog, o, Dumnezeule, cheamă pe fiecare personal. DOAMNE, vorbește-le copiilor mei, rudelor mele și prietenilor mei. Admite acum, DOAMNE, prin Numele lui Isus Hristos.

Nu lăsa pe nimeni să aștepte prea mult, DOAMNE. Se pare că este foarte aproape. Recolta este coaptă. Într-o zi secerătoarea lui Dumnezeu se va grăbi prin țară; atunci pleava va fi vânturată, grâul va fi adunat în hambar — va fi adus sus, pentru că este viață în el. Admite, DOAMNE, ca acestei probleme să-i fie dată un răspuns, ca fiecare rugăciune să fie ascultată de Tine.

Eu mă rog pentru ei, DOAMNE. Eu mă rog ca Tu să nu lași pe nimeni să meargă în pierzare, DOAMNE. Ei au venit greu până aici; ei au călătorit sute de mile. DOAMNE, dă-ne nouă de ce avem nevoie; ce este bun pentru noi, DOAMNE, nu după aprecierea noastră, ci ceea ce este bun în ochii Tăi. Noi vrem să ne prezentăm ca o fecioară curată, curățată și muștrată de Dumnezeu, pentru ca noi să fim eliberați de păcatele noastre.

DOAMNE, eu îmi aduc rugăciunea mea pentru ei. Eu nu știu cum să mă rog. Noi vorbim cu Tine, Dumnezeule Atotputernic. Unde ar fi un om, și cine ar putea să aducă, ca muritor, rugăciunea corectă înaintea Dumnezeului viu? TU poți să iei alfabetul unui băiat mic și să formezi o propoziție — așa poți Tu să iei cuvintele pe care le-am exprimat fals și să le treci cu vederea, și să privești numai la ceea ce cred, DOAMNE. Eu Te cred. Eu cred acest Cuvânt. Eu cred pentru fiecare care este aici. Prin credință îi aduc la altar, DOAMNE, unde între noi și marele Iahveh este sângele Fiului Său, Isus. Sângele va vorbi pentru noi. Când L-ai lovit pe Golgota, Tu ai spus: „Vorbește! De El să ascultați!“ Biblia spune că sângele vorbește mai bine ca sângele mieilor din Vechiul Testament. Sângele lui Hristos vorbește mai bine ca sângele lui Abel — mai mare. DOAMNE, exprimă mântuirea pentru noi, căci noi Te chemăm prin sânge.

Marele Tată al vieții, include-ne, DOAMNE. Dacă am păcătuit, ia-o de la noi. Noi nu vrem să fim așa, DOAMNE. Nu este intenția noastră. Noi recunoaștem că trăim într-o zi îngrozitor de întunecată. Așa cum am spus la început, noi mergem în sus pe un munte, pe un teren aspru; cărarea este întunecată, dar noi purtăm lumina. Fie ca noi să-L recunoaștem pas cu pas, în timp ce noi mergem, până când noi, cum este descris în „Călătoria pelerinului“, ajungem în vârful muntelui. Condu-ne, o, păstorule. Mare Iahveh, condu-ne prin Duhul Tău.

Noi știm că suntem departe de a fi o capodoperă, dar noi privim, de unde am fost ciopliți: spre capodopera adevărată, și în El ne punem toată încrederea. Adu-ne la El, DOAMNE. Admite.

Vindecă toți bolnavii care sunt aici, DOAMNE. Noi L-am văzut bătut și părăsit, dar pentru păcatele noastre a fost rănit. Capodopera lui Dumnezeu a fost lovită. EL a fost rănit pentru păcatele noastre; prin rănilor Lui am fost vindecați. DOAMNE, vindecă acum bolnavii în prezența Ta divină. Noi știm că Tu ești aici.

Curăță sufletele și inimile noastre de tot răul, de toate gândurile murdare, de toate vorbele urâte; mai ales de ceea ce este pe dos. Curăță-ne. Tată, noi Te rugăm să vindecă bolile noastre. Lasă-ne în cunoștința când vom merge de aici, că suntem copiii Tăi sfințiți. Sub sângele Tău vorbim Cuvântul; prin sânge. Admite, DOAMNE. Noi ne rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dumnezeule, Tatăl nostru, eu îmi așez mâinile pe aceste batiste; unge-le cu prezența Ta, DOAMNE. Fie ca prezența Ta să fie cu ei, indiferent unde ajung. Unde vor fi așezate pe un trup bolnav, acesta să fie vindecat. Și unde se află o familie cu probleme, adu-o Tu în ordine, DOAMNE, Tu marele Sculptor. Admite, DOAMNE.

Formează din nou fiii și fiicele lui Dumnezeu. Noi credem că Mireasa primește acum ultima șlefuire. Ea va fi bătută de organizație, apoi va avea loc marea recoltă. Menține-i până atunci sănătoși și bucuroși, DOAMNE, în timp ce-ți slujesc Ție, în Numele lui Isus. Amin.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc ...

Înțelegeți acum, de ce vă mustru? Nu este pentru că nu vă iubesc. Eu vă iubesc și vreau o capodoperă pentru Maestru. Eu trebuie să scot poate ceva afară în felul acesta, dar dacă este în concordanță cu Cuvântul, atunci voi avea într-o zi o capodoperă. Așa este.

Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.“ Așa trebuie să fim legați în dragoste unii cu alții.

Binecuvântată să fie legătura ...

Să ne dăm cu toții mâinile.